

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (trečioji kolegija) NUTARTIS
2007 m. vasario 5 d.*

Byloje T-91/05

Sinara Handel GmbH, įsteigta Kclne (Vokietija), atstovaujama advokatų
K. Adamantopoulos ir E. Petrissi,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą J.-P. Hix, padedamo advokato G. Berrisch,

ir

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą N. Khan ir T. Scharf,

atsakoves,

* Proceso kalba: anglų.

dėl EB 288 straipsnio pagrindu pareikšto reikalavimo atlyginti žalą, kuri tariamai buvo patirta 1997 m. lapkričio 17 d. priėmus Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2320/97, nustatantį galutinį antidempingo muitą besiūlių vamzdžių ir vamzdelių iš geležies arba nelegiruotojo plieno importui, kurio kilmės šalys yra Vengrija, Lenkija, Rusija, Čekijos Respublika, Rumunija ir Slovakijos Respublika, panaikinantį Reglamentą (EEB) Nr. 1189/93 ir nutraukiantį procesinius veiksmus dėl tokio importo, kurio kilmės šalis yra Kroatijos Respublika (OL L 322, p. 1),

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(trečioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Jaeger, teisėjai V. Tiili ir O. Czúcz,

kancleris E. Coulon,

priima šią

Nutartį

Faktinės aplinkybės

- ¹ 1994 m. lapkričio 25 d. neskelbtu sprendimu (byla IV/35.304), priimtu, be kita ko, 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL 13, 1962, p. 204), 14 straipsnio 3 dalies pagrindu, Komisija nusprendė pradėti tyrimą dėl galimų antikonkurencinių veiksmų,

susijusių su anglinio plieno vamzdžiais, galinčių pažeisti Europos ekonominės erdvės susitarimo 53 straipsnį bei EB 81 straipsnį.

2 Po šio tyrimo 1999 m. sausio 20 d. Komisija nusprendė pradėti procedūrą byloje IV/E-1/35.860-B – Besiūliai plieno vamzdžiai ir, ją užbaigusi, 1999 m. gruodžio 8 d. priėmė Sprendimą 2003/382/EB dėl (EB) 81 straipsnio taikymo (byla IV/E-1/35.860-B – Besiūliai plieno vamzdžiai) (OL L 140, 2003, p. 1, toliau – „sprendimas dėl kartelio“). Pagal šio sprendimo 1 straipsnio 1 dalį aštuonios įmonės, kurioms šis sprendimas skirtas, „<...> pažeidė (EB) 81 straipsnio 1 dalies nuostatas, dalyvaudamos <...> susitarime, be kita ko, numatančiame srieguotų standartinių (*Oil Country Tubular Goods*) ir besiūlių (transportavimo vamzdžių projektams) vamzdžių atitinkamų nacionalinių rinkų apsaugą“.

3 Šio sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad *Mannesmannröhren-Werke AG*, *Vallourec SA*, *Dalmine SpA*, *Sumitomo Metal Industries Ltd*, *Nippon Steel Corp.*, *Kawasaki Steel Corp.* ir *NKK Corp.* pažeidime dalyvavo nuo 1990 m. iki 1995 metų. *British Steel Ltd* atveju sprendime pažymėta, jog pažeidimas truko nuo 1990 m. iki 1994 m. vasario mėnesio. Tuo remiantis skirtos baudos, atsižvelgiant į konkrečią įmonę, siekiančios nuo 8,1 iki 13,5 milijonų eurų.

4 Šis sprendimas 2003 m. birželio 6 d. buvo paskelbtas *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

5 Be to, 1996 m. liepos 19 d. gavusi Europos Sąjungos plieno besiūlių vamzdžių pramonės gynybos komiteto skundą Komisija, taikydama 1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 384/96 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 56, 1996, p. 1), iš dalies pakeistą 1996 m. gruodžio 2 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 2331/96 (OL L 317, p. 1),

1996 m. rugpjūčio 31 d. paskelbė apie tai, kad ji pradėjo antidempingo procedūrą dėl besiūlių vamzdžių ir vamzdelių iš geležies arba nelegiruotojo plieno importo, kurio kilmės šalys yra Rusija, Čekijos Respublika, Rumunija ir Slovakijos Respublika (OL C 253, p. 26).

- 6 1997 m. gegužės 29 d. Komisija priėmė reglamentą (EB) Nr. 981/97, nustatantį laikinąjį antidempingo muitą besiūlių vamzdžių ir vamzdelių iš geležies arba nelegiruotojo plieno importui, kurio kilmės šalys yra Rusija, Čekijos Respublika, Rumunija ir Slovakijos Respublika (OL L 141, p. 36).

- 7 1997 m. lapkričio 17 d. Taryba priėmė reglamentą (EB) Nr. 2320/97, nustatantį galutinį antidempingo muitą besiūlių vamzdžių ir vamzdelių iš geležies arba nelegiruotojo plieno importui, kurio kilmės šalys yra Vengrija, Lenkija, Rusija, Čekijos Respublika, Rumunija ir Slovakijos Respublika, panaikinantį Reglamentą (EEB) Nr. 1189/93 ir nutraukiantį procesinius veiksmus dėl tokio importo, kurio kilmės šalis yra Kroatijos Respublika (OL L 322, p. 1, toliau – galutinis reglamentas).

- 8 2004 m. liepos 16 d. Taryba priėmė Reglamentą (EB) Nr. 1322/2004, iš dalies keičiantį galutinį reglamentą (OL L 246, p. 10). Pagal šio reglamento 1 straipsnį galutinis reglamentas papildomas 8 straipsniu, kuriuo remiantis galutinio reglamento 1 straipsnis, nustatantis nurodytus antidempingo muitus, nebetaikomas nuo 2004 m. liepos 21 dienos.

- 9 Ieškovė *Sinara Handel GmbH* yra Vokietijos bendrovė, į Bendriją iš Rusijos importuojanti besiūlius vamzdžius ir vamzdelius. Nuo 2000 m. ji platina bendrovės *Sinarsky Pipe Works* prekes, o nuo 2001 m. pabaigos – ir bendrovės *Pipe*

Metallurgical Co prekes. Per šiame ieškinyje nagrinėjamą laikotarpį, tai yra nuo 2000 m. birželio iki 2002 m. gruodžio, ji jokios veiklos nevykdė.

- 10 Nuo 2000 m. birželio iki 2002 m. gruodžio, siekdama įvykdyti Vokietijos muitinės institucijų reikalavimus, ieškovė į Bendriją importavo Rusijos kilmės vamzdžius, kuriuos ji deklaravo kaip priskirtinus galutinio reglamento 1 straipsnio 1 dalyje nurodytam KN kodui. Todėl šios Vokietijos valdžios institucijos išieškojo su šiuo importu susijusius muitus – iš viso 2 818 163,09 euro sumą (420 810,52 euro už 2000 m., 1 385 602,36 euro už 2001 m. ir 1 011 750,21 euro už 2002 m.).
- 11 Per tą patį laikotarpį ieškovė taip pat importavo kitus vamzdžius, kurių atveju ji nenurodė, jog jiems taikomas galutinis reglamentas. Vokietijos muitinės institucijos, vis dėlto manydamos, kad tam tikriems produktams šis reglamentas taikytinas, priėmė sprendimą dėl muitų išieškojimo *a posteriori*, tačiau ieškovė jį užginčijo. Šiuo metu muitinės institucijos nagrinėja septynis skundus, o *Finanzgericht des Landes Brandenburg* (Brandenburgo žemės (Vokietija) finansų teismas) nagrinėja ieškinį.
- 12 Be to, manydama, jog dėl gamybos būdo tam tikri vamzdžiai, kurių atžvilgiu buvo nuspręsta, jog jiems taikytinas reglamentas, į šio reglamento reguliavimo sritį nepatenka, ieškovė užginčijo galutinį Vokietijos muitinės institucijų klasifikavimą. Todėl Frankfurto prie Oderio muitinės institucijose tebevyksta procedūros, susijusios su importu, kurio atžvilgiu buvo nuspręsta, jog jam taikytinas galutinis reglamentas.

- 13 Pirma, 2003 m. lapkričio 18 d. ieškovė, remdamasi 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, p. 1, toliau – BMK), 236 straipsniu, pateikė prašymą grąžinti muitus, surinktus nuo importo, kurio atžvilgiu ji mano, kad jis buvo klaidingai klasifikuotas kaip priskirtinas galutinio reglamento reguliavimo sričiai. Dėl 31 skirtingos muitinės ginčijamos sąskaitos šis prašymas buvo atmestas. Tie sprendimai dėl atmetimo šiuo metu nagrinėjami apeliacine tvarka.
- 14 Antra, 2004 m. rugsėjo 22 d., remdamasi BMK 236 straipsniu, ieškovė, nurodydama, kad galutinis reglamentas yra neteisėtas, pateikė naują prašymą grąžinti visus muitus, kuriuos ji sumokėjo nuo importo, deklaruoto kaip priskirtino galutinio reglamento reguliavimo sričiai, įskaitant importą, kurio muitinis klasifikavimas nėra ginčijamas. Visa šiuo pagrindu nacionalinių institucijų prašomo sugrąžinti muto suma siekia 4 346 558,09 euro.

Procesas ir šalių reikalavimai

- 15 2005 m. vasario 25 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu ieškovė pareiškė šį ieškinį.
- 16 2005 m. birželio 3 ir 7 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje atskirai pateiktais dokumentais Komisija ir Taryba pareiškė prieštaravimus dėl priimtumo pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalį.
- 17 Savo pastabas dėl šių prieštaravimų dėl priimtumo ieškovė pateikė 2005 m. liepos 25 dieną.

18 Pirmosios instancijos teismas, taikydamas savo Procedūros reglamento 64 straipsnyje nustatytas proceso organizavimo priemonės, pasiūlė ieškovei atsakyti į tam tikrus raštu pateiktus klausimus. Ji ši prašymą įvykdė.

19 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— priteisti iš Bendrijos, kaip dėl galutinio reglamento priėmimo nuo 2000 m. birželio iki 2002 m. gruodžio negauto pelno kompensaciją, jai sumokėti 1 633 344,33 euro sumą kartu su metinėmis 8% dydžio palūkanomis,

— nepatenkinus šio reikalavimo, priėmus tarpinį sprendimą, priteisti iš Bendrijos tuo pačiu pagrindu jai sumokėti sumą, kuri turės būti nustatyta bendru šalių susitarimu arba, šalims nesutarus, galutiniu Pirmosios instancijos teismo sprendimu,

— priteisti iš Tarybos ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

20 Savo prieštaravimuose dėl priimtumo Taryba ir Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtina,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

21 Savo pastabose dėl prieštaravimų, susijusių su priimtinumu, ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

- atmesti Tarybos ir Komisijos prieštaravimus dėl priimtinumų,
- priteisti iš Tarybos ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

- 22 Pagal Procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalį šalies prašymu Pirmosios instancijos teismas gali priimti sprendimą dėl nepriimtumo, nepradėdamas bylos nagrinėti iš esmės. Pagal to paties straipsnio 3 dalį, išskyrus atvejus, kai Pirmosios instancijos teismas nusprendžia priešingai, likusi proceso dėl tokio prašymo dalis vyksta žodžiu.
- 23 Šiuo atveju Pirmosios instancijos teismas mano, kad bylos medžiaga yra pakankamai aiški, jog būtų galima priimti sprendimą, nesiimant jokių kitų veiksmų nagrinėjamoje byloje.

Dėl pagrindinio reikalavimo

Šalių argumentai

- 24 Taryba ir Komisija mano, kad Pirmosios instancijos teismas nėra kompetentingas nagrinėti šį ieškinį, nes juo iš tikrųjų siekiama, kad būtų sugrąžinti tariamai sumokėti antidempingo muitai.

25 Iš tiesų nurodomas negautas pelnas atitinka šių muitų sumą atėmus galimus mokesčius. Tai matyti iš finansininko 2005 m. sausio 7 d. laiško, kuriame pažymima:

„Dėl nuo 2000 m. iki 2002 m. sumokėtų antidempingo muitų (viso 2 818 163,09 euro) nuo 2000 m. iki 2002 m. gautas pelnas sumažėjo šia dalimi, todėl dėl pelno sumažėjimo turėjo būti sumokėta mažiau mokesčių.

Tuo atveju, jei 2 818 163,09 euro dydžio antidempingo muitų nebūtų reikėję mokėti, nurodytų metų pelnas būtų buvęs 2 818 163,09 euro didesnis.

Kadangi pelnas būtų buvęs 2 818 163,09 euro, nuo šio pelno būtų reikėję mokėti didesnius mokesčius.

<...> Jei nebūtų sumokėta 2 818 163,09 euro suma kaip nuo 2000 m. iki 2002 m. priklausantis antidempingo muitas, būtų reikėję kaip mokesčius sumokėti papildomus 1 184 818,76 euro. Todėl reali žala yra lygi 1 633 344,33 euro.“

26 Komisija pabrėžia, kad žala, kurią nurodo ieškovė, yra tik teisiškai privalomų sumokėti ir sumokėtų antidempingo muitų finansinė pasekmė, kuri negali būti laikoma negautu pelnu. Ji primena, kad 2000 m. spalio 24 d. Sprendime *Frech Marine prieš Komisiją* (T-178/98, Rink. p. II-3331, 50 punktas) Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog ieškinys dėl žalos atlyginimo turi būti pripažintas nepriimtiniu, jeigu juo iš tiesų siekiama, kad būtų atšauktas galutiniu tapęs aktas, o patenkinus šį ieškinį teisinės nagrinėjamo akto pasekmės būtų niekinės (1995 m.

kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cobrecaf ir kt. prieš Komisiją*, T-514/93, Rink. p. II-621, 59 punktas; 1998 m. vasario 4 d. Sprendimo *Laga prieš Komisiją*, T-93/95, Rink. p. II-195, 48 punktas ir *Landuyt prieš Komisiją*, T-94/95, Rink. p. II-213, 48 punktas); taip yra tuo atveju, kai ieškiniu dėl žalos atlyginimo siekiama, kad būtų sumokėta suma, kurios dydis tiksliai atitinka ieškovo sumokėtus mokesčius vykdant galutiniu tapusį aktą (1986 m. vasario 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Krohn prieš Komisiją*, 175/84, Rink. p. 753, 33 punktas).

- 27 Komisija mano, kad nagrinėjamos aplinkybės atitinka tokį atvejį, nes ieškovė, prašydama kompensacijos, lygios pagal galutinį reglamentą realiai sumokėtiems muitams, siekia, kad jai taikyto galutinio reglamento teisinės pasekmės būtų pripažintomis niekinėmis.
- 28 Be to, Taryba savo ruožtu pažymi, kad tinkama teisinė priemonė ginčyti nurodymą mokėti antidempingo muitus yra BMK 243 ir 245 straipsnių, įgyvendinamų atitinkamomis valstybės narės nacionalinės teisės nuostatomis, pagrindu pareikštas skundas arba 236 straipsnio pagrindu pateiktas prašymas atsisakyti išieškoti. Ieškovė iš tiesų ginčijo Vokietijos muitinės institucijų nurodymą mokėti, be kita ko, remdamasi galutinio reglamento neteisėtumu. Taigi, jei kompetentingas teismas, į kurį kreiptasi, turi abejonių dėl šio reglamento galiojimo, jis gali EB 234 straipsnio pagrindu kreiptis į Teisingumo Teismą, kad pastarasis priimtų prejudicinį sprendimą. Tuo atveju, jei Teisingumo Teismas šį reglamentą pripažintų negaliojančiu, nacionalinis teismas panaikintų nurodymus mokėti ir ieškovei būtų grąžinta visa jos nurodyta sumokėta antidempingo muitų suma kartu su 0,5 % mėnesio palūkanomis, kaip tai numato *Abgabeordnung* (Vokietijos mokesčių kodekso) 236 ir 238 straipsniai.
- 29 Pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką ieškovė negali prašyti grąžinti muitus, pareikšdama ieškinį dėl žalos atlyginimo pagal EB 288 straipsnio antrąją pastraipą. Iš tiesų 1992 m. kovo 13 d. Sprendime *Vreugdenhil prieš Komisiją* (C-282/90, Rink.

p. I-1937, 12 punktas) Teisingumo Teismas pažymėjo, kad tik nacionaliniai teismai yra kompetentingi nagrinėti ieškinį dėl sugražinimo sumų, kurias nacionalinė institucija neteisėtai surinko Bendrijos teisės akto, vėliau pripažinto negaliojančiu, pagrindu. Be to, 1995 m. rugsėjo 18 d. Sprendime *Nölle prieš Tarybą ir Komisiją* (T-167/94, Rink. p. II-2589, 35 punktas) Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad tuo atveju, kai asmuo mano, jog taikant, jo nuomone, neteisėtą norminį Bendrijos aktą, jam buvo padaryta žala, jis turi galimybę, kai aktą įgyvendinti pavesta nacionalinės valdžios institucijoms, jį įgyvendinant ginčyti akto galiojimą nacionaliniame teisme, nagrinėjant jo ir nacionalinės valdžios institucijų ginčą.

- 30 Ieškovės argumentai, kad ji laiku negalėjo pareikšti ieškinio dėl galutinio reglamento panaikinimo, šiuo atžvilgiu yra nereikšmingi. Visų pirma nagrinėjamu atveju klausimas kyla dėl santykio tarp ieškinio, susijusio su žalos atlyginimu, ir prašymo priimti prejudicinį sprendimą dėl galiojimo, o ne dėl santykio tarp ieškinio, susijusio su žalos atlyginimu, ir ieškinio dėl panaikinimo. Be to, priežastis, dėl kurios ieškovė negalėjo ginčyti galutinio reglamento, yra ne tai, kad apie sprendimą dėl kartelio ji sužinojo pavėluotai, o tai, kad šis reglamentas su ja nebuvo konkrečiai susijęs EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme. Galiausiai ieškiniu dėl žalos atlyginimo negalima naudotis siekiant išsisukti nuo EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje numatytų termino reikalavimų (1967 m. gruodžio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Collignon prieš Komisiją*, 4/67, Rink. p. 469).

- 31 Dėl ieškovės minėto prieš tai nurodyto sprendimo *Krohn prieš Komisiją* Taryba mano, kad bylos pastraipos, kuriomis remiasi ieškovė, yra susijusios su klausimu, į kurią instanciją reikia kreiptis dėl kompensacijos tokiose situacijose, kai nacionalinės valdžios institucijos taiko Bendrijos teisę, tačiau ne su klausimu, kas gali būti priteista kaip kompensacija EB 288 straipsnio antrosios pastraipos pagrindu.

- 32 Be to, priešingai nei teigia ieškovė, atsižvelgiant į tai, kad nacionalinis teismas, į kurią ji kreipėsi, turi galimybę kreiptis į Teisingumo Teismą, jog pastarasis priimtų prejudicinį sprendimą dėl galutinio reglamento galiojimo, nacionalinės teisių gynimo priemonės suteikia veiksmingą būdą suinteresuotųjų asmenų apsaugai užtikrinti.
- 33 Taryba taip pat pažymi, jog bet kuriuo atveju tiesiogiai taikytina Bendrijos teisė – BMK 236 straipsnis – numato konkretų ieškinį, kai muitai buvo surinkti tariamai piktnaudžiaujant. Todėl, remiantis Bendrijos teise, muitinės įstaigų skolininkas turi visų pirma dėl savo teisių apsaugos kreiptis į nacionalinius teismus, o ne pareikšti ieškinį dėl žalos atlyginimo Bendrijos teismuose.
- 34 Galiausiai Taryba ir Komisija pažymi, jog jei šis ieškinys būtų patenkintas, taip pat reikėtų patenkinti ieškinį, kurį nacionaliniame teisme ieškovė pareiškė dėl nurodymų sumokėti, o tai reikštų, kad ieškovei žala būtų atlyginama du kartus.
- 35 Ieškovė mano, kad šie argumentai nėra pagrįsti.
- 36 Ji pabrėžia, jog ieškinio dalykas yra negauto pelno, kurio ji negavo dėl galutinio reglamento, kompensavimas, o ne sumokėtų muitų gražinimas. Iš tiesų prieštaravimai dėl priimtimumo yra susiję tik su šio negauto pelno apskaičiavimo metodu, o tai yra esmės, bet ne ieškinio tikrojo pobūdžio klausimas.

- 37 Dėl šio metodo ieškovė pažymi, kad sumokėti antidempingo muitai buvo panaudoti kaip paprasčiausias jos žalos „matas“, siekiant nustatyti, kokia būtų jos situacija, jei šių muitų ji nebūtų sumokėjusi. Taigi žala yra apskaičiuojama palyginant po antidempingo muitų sumokėjimo gautą pelną tuo metu, kai galutinis reglamentas galiojo, ir pelną, kurį būtų buvę galima gauti, jei šie muitai nebūtų sumokėti. Vadinas, suma, kurią prašoma kompensuoti, lygi 1 633 344,33 euro, skiriasi nuo kaip antidempingo muitai sumokėtos 2 818 163,09 euro sumos. Šis metodas buvo pripažintas teismų praktikos (1979 m. spalio 4 d. Sprendimo *Ireks-Arkady prieš Tarybą*, 238/78, Rink. p. 2955, 13 punktas).
- 38 Taigi ieškiniu nesiekama panaikinti galutinio reglamento teisinių padarinių. Be to, tuo atveju, jei, kaip yra nagrinėjamoje byloje, dėl žalą sukėlusio akto negalima pareikšti ieškinio EB 230 straipsnio pagrindu, ieškinys dėl žalos atlyginimo, koks nagrinėjamas šioje byloje, yra priimtinas. Jei ieškinys būtų patenkintas, galutinio reglamento neteisėtumas būtų tik netiesioginė pasekmė ir nebūtų susijęs su proceso šalimis. Žala, kurią prašoma atlyginti, nėra susijusi su neatsiejamais šio reglamento teisiniais padariniais ir negalėjo būti panaikinta pasinaudojant ieškiniu dėl panaikinimo, kaip buvo pažymėta nurodyto sprendimo *Fresh Marine prieš Komisiją* 47–51 punktuose.
- 39 Ieškovė pažymi, kad Tarybos ir Komisijos nurodyta teismų praktika yra susijusi su išimtinė situacija, kai ieškiniu dėl žalos atlyginimo netiesiogiai siekiama apeiti ieškinio dėl panaikinimo nepriimtinumą. Nagrinėjamu atveju taip nėra, atsižvelgiant į tai, kad galutinio reglamento neteisėtumas nebuvo akivaizdus tuo metu, kai galėjo būti pareikštas ieškinys dėl panaikinimo, ir todėl ieškovė šios galimybės niekada nenumatė. Ieškovės argumentais dėl galutinio reglamento neteisėtumo yra siekiama tik įrodyti Tarybos ir Komisijos atsakomybę, o ne panaikinti šio reglamento teisinius padarinius, kaip buvo nurodyta 2003 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *DL D Trading prieš Tarybą* (T-146/01, Rink. p. II-6005, 52 punktas). Tarybos argumentais paneigiamas savarankiškas ieškinio dėl žalos atlyginimo

pobūdis ir neatsižvelgiama į tai, kad joks asmuo, konkrečiai susijęs ar nesusijęs, negali teigti, jog galutinis reglamentas yra neteisėtas, remdamasis šiame ieškinyje nurodytu pagrindu, būtent neatsižvelgimu į sprendimą dėl kartelio, apie kurį negalėjo būti žinoma, kai turėjo būti pareikštas ieškinyš dėl panaikinimo.

- 40 Be to, priešingai šios nutarties 26 punkte Tarybos ir Komisijos nurodytose bylose nagrinėjami situacijai, ieškovė nesiekia, kad jai sumokėtų sumą, kurią jai sumokėti buvo atsisakyta. Kadangi jos ieškinyš dėl panaikinimo niekada nebuvo atmetas, ieškovė negali būti laikoma bandančia netiesiogiai pasiekti tokį patį rezultatą, pasinaudodama ieškiniu dėl žalos atlyginimo. Be to, Taryba ir Komisija neatsižvelgia į minėto sprendimo *Fresh Marine prieš Komisiją* 50 punkte įtvirtinto ir jame nurodytoje teismų praktikoje pakartoto teiginio, kuris yra taikytinas tik konkrečiomis kiekvienos bylos aplinkybėmis, kontekstą.
- 41 Galiausiai ieškovė teigia, jog šio ieškinio pasekmė negali būti tai, kad sumokėti antidempingo muitai bus grąžinti du kartus, nes šiuo ieškiniu siekiama negauto pelno atlygimo, kuris teisiškai skiriasi nuo neteisėtai sumokėtų sumų sugrąžinimo. Be to, nacionaliniai teismai neturi kompetencijos priteisti žalos atlyginimą kartu su palūkanomis, jei žalą lėmė Bendrijos institucijų elgesys.
- 42 Šiuo atžvilgiu ieškovė pažymi, kad Vokietijos muitinės institucijos galiojantį galutinį reglamentą taikė neturėdamos jokios diskrecijos, todėl nurodomą žalą lėmė neteisėtas Bendrijos institucijų elgesys. Vadinas, tik Bendrijos teismas yra kompetentingas spręsti ieškinį, o ieškovė neprivalo įvykdyti įpareigojimo išnaudoti nacionalinių teisių gynimo priemonių (nurodyto sprendimo *Krohn prieš Komisiją* 19 punktą). Be to, Tarybos rėmimasis nurodytu sprendimu *Vreugdenhil prieš Komisiją* yra klaidingas, nes, priešingai tame sprendime nagrinėjami situacijai, šioje byloje galutinis reglamentas niekada nebuvo pripažintas negaliojančiu. Be to,

ieškovės įpareigojimas išnaudoti jos turimas nacionalines teisių gynimo priemones prieštarautų geram teisingumo vykdymui ir proceso veiksmingumo reikalavimui (1973 m. spalio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Merkur prieš Komisiją*, 43/72, Rink. p. 1055, 5–7 punktai). Iš tiesų, kadangi ieškovė galutinio reglamento neteisėtumu rėmėsi kaip papildomu ieškinio pagrindu nacionaliniame teisme nagrinėjant bylą dėl jos importo klasifikavimo, kyla pavojus, jog galutinis nacionalinio teismo sprendimas dėl jos prašymo, susijusio su grąžinimu dar ilgai nebus priimtas.

43 Bet kuriuo atveju ieškovė mano, jog, priešingai teismų praktikos nustatytiems reikalavimams, jai prieinamos nacionalinės teisių gynimo priemonės negali veiksmingai užtikrinti apsaugos, atsižvelgiant į tai, kad ji apie sprendimą dėl kartelio, vadinasi, apie galutinio reglamento neteisėtumą galėjo sužinoti tik pavėluotai. Todėl savo prašymą grąžinti visus sumokėtus muitus BMK 236 straipsnio pagrindu, teigdama, jog galutinis reglamentas yra neteisėtas, ji pateikė tik po 2004 m. rugsėjo 22 d., kai sprendimas dėl kartelio buvo paskelbtas 2003 m. birželio 6 d., o Reglamentas Nr. 1322/2004 priimtas 2004 m. liepos 16 dieną.

44 Vadinasi, galutinio reglamento taikymo metu ieškovė neturėjo galimybės ginčyti jo galiojimo nacionaliniuose teismuose. Be to, BMK 236 straipsnis numato, jog muitai grąžinami nustačius, kad tada, kai jie buvo sumokėti, tokių muitų suma nebuvo teisiškai privaloma sumokėti. Ieškovė teigia, jog nagrinėjamu laikotarpiu galutinis reglamentas galiojo ir jog todėl antidempingo muitai buvo teisiškai privalomi sumokėti. Ji taip pat teigia, jog atsižvelgiant į BMK 236 straipsnyje numatytą trejų metų senaties terminą nuo skolininko informavimo apie tokių muitų sumą dienos, remdamasi galutinio reglamento neteisėtumu, ji galėjo prašyti grąžinti tik per trejus metus iki jos 2004 m. rugsėjo 22 d. prašymo sumokėtus muitus. Todėl neįmanoma, kad jai būtų grąžinti nuo 2000 m. birželio iki 2001 m. rugsėjo ar spalio sumokėti muitai.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 45 Taryba ir Komisija iš esmės teigia, jog šis ieškinys iš tikrųjų yra prašymas sugrąžinti antidempingo muitą, kurį, taikant galutinį reglamentą, ieškovė sumokėjo nacionalinėms muitinės institucijoms. Tačiau Pirmosios instancijos teismas neturi kompetencijos nagrinėti tokį prašymą.
- 46 Šiuo atžvilgiu visų pirma reikia pabrėžti, kad pagal BMK 236 straipsnio 2 dalį „importo <...> muitai grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti, jeigu per trejus metus nuo skolininko informavimo apie tokių muitų sumą dienos atitinkamai muitinės įstaigai pateikiamas prašymas“. Be to, BMK 243 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa numato, kad „bet kuris asmuo turi teisę apskūsti muitinės priimtus sprendimus, susijusius su muitų teisės aktų taikymu, kurie su juo susiję tiesiogiai ir individualiai“. Šios nuostatos trečioji pastraipa nurodo, jog „skundas privalo būti pateiktas toje valstybėje narėje, kurioje buvo priimtas atitinkamas sprendimas <...>“. Galiausiai, remiantis BMK 245 straipsniu, „apskundimo procedūros taikymo tvarką nustato valstybių narių nuostatos“.
- 47 Todėl darytina išvada, kad taikytina antrinė Bendrijos teisė aiškiai numatė teisinę galimybę, kuria galėjo pasinaudoti importo muto skolininkas, manantis, kad muitinės institucijos šiais muitais jį apmokestino neteisėtai. Šia galimybe galima pasinaudoti nacionaliniu lygmeniu, laikantis atitinkamos valstybės narės nustatytos ieškinio pateikimo procedūros ir BMK 243–246 straipsniuose numatytų principų. Pareiškęs tokį ieškinį skolininkas kompetentingo ginčą nagrinėjančio teismo taip pat gali prašyti pagal EB 234 straipsnio pirmosios pastraipos b punktą pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą dėl Bendrijos teisės nuostatos, kurios pagrindu buvo priimtas sprendimas apmuitinti, galiojimo.

- 48 Dėl ieškinio, susijusio su žalos atlyginimu, pareikšto priėmus tokį prejudicinį sprendimą dėl galiojimo, Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, jog tik nacionaliniai teismai yra kompetentingi nagrinėti ieškinį dėl sugražinimo sumų, kurias nacionalinė institucija neteisėtai surinko Bendrijos teisės akto, vėliau pripažinto negaliojančiu, pagrindu (minėto sprendimo *Vreugdenhil prieš Komisiją* 12 punktą).
- 49 Tiesa, šioje byloje ieškovė žalą, kurios atlyginimo ji reikalauja, formaliai vadina negautu pelnu. Pirmosios instancijos teismas yra nusprendęs, jog ieškovės ieškinys, kuriuo prašoma atlyginti žalą verslui, atitinkančią negautą pelną, susijusį su jos vykdyto eksporto į Bendriją sustabdymu bei jos pozicijos Bendrijos rinkoje atkūrimu, dėl to, kad Komisija padarė klaidą ir dėl šios klaidos ieškovės produktų importui buvo taikytos laikinosios priemonės, skiriasi nuo prašymo panaikinti antidempingo ir kompensacines priemones, nustatytas jos produktų importui į Bendriją, bei grąžinti deponuotas sumas, sumokėtas, pavyzdžiui, kaip laikini muitai; todėl toks ieškinys laikytinas priimtiniu (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Fresh Marine prieš Komisiją* 46 punktą).
- 50 Vis dėl to reikia pažymėti, jog savo ieškinyje ieškovė aiškiai nurodė, kad šis ieškinys yra skirtas atlyginti negautą pelną, atitinkantį kaip antidempingo muitus neteisėtai sumokėtas sumas. Be to, kaip pažymėjo Taryba ir Komisija, iš ieškovės paaiškinimų ir iš ieškinio 12 ir 13 priedų bei iš prieštaravimų dėl priimtimumo 2 priedo matyti, kad savo negautą pelną ieškovė vertina antidempingo muitų suma, sumokėta per nagrinėjamą laikotarpį, atėmus mokesčius, kuriuos ji būtų turėjusi sumokėti nuo šios sumos, jei šie muitai nebūtų buvę sumokėti.
- 51 Iš to išplaukia, kad, išskyrus tai, jog ieškovė tariamą žalą formaliai vadina negautu pelnu, reikia konstatuoti, kad ši žala, kaip ją apibrėžia ir apskaičiuoja ieškovė, iš tikrųjų turi būti laikoma atsirandančia iš karto, būtinai ir išimtinai dėl nustatytų

antidempingo maitų mokėtinos sumos sumokėjimo, todėl šis ieškinys aiškiai yra prašymas atskaičius mokesčius sugrąžinti maitus, kuriuos ji tariamai neteisėtai sumokėjo. Vien tai, kad žala, kurią prašoma atlyginti, tiksliai neatitinka realiai sumokėtos maitų sumos, šiuo atžvilgiu yra nesvarbu, nes tai paprasčiausiai susiję su atėmimu iš šios sumos mokesčių, kuriuos ieškovė tariamai būtų turėjusi sumokėti, jeigu jai nebūtų nustatyti antidempingo maitai. Todėl tai negali daryti poveikio pačiam šio prašymo pobūdžiui.

52 Tačiau pagal šios nutarties 48 punkte nurodytą teismo praktiką toks prašymas dėl grąžinimo priklauso išimtinai nacionalinių teismų kompetencijai. Priešingai nei teigia ieškovė, šiuo atžvilgiu nėra svarbu, kad šiuo atveju galutinis reglamentas per prejudicinio sprendimo dėl galiojimo priėmimo procedūrą Teisingumo Teismo nebuvo pripažintas negaliojančiu.

53 Iš tiesų, net jei nagrinėdamas galimos Bendrijos deliktinės atsakomybės sąlygas Pirmosios instancijos teismas nuspręstų, jog galutinis reglamentas yra neteisėtas, ši aplinkybė Pirmosios instancijos teismui nesuteiktų kompetencijos nagrinėti prašymą dėl sumų, kurias šio reglamento pagrindu maitinės institucijos surinko, grąžinimo.

54 Visų pirma šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad pagal kiekvieno iš sprendimų dėl Europos bendrijų nuosavų išteklių sistemos, nuosekliai taikytinų nagrinėjamos faktinėms aplinkybėms, būtent 1994 m. spalio 31 d. Tarybos sprendimo 94/728/EB (Euratomas) (OL L 293, p. 9), ir vėliau, nuo 2002 m. sausio 1 d., taikytino 2000 m. rugsėjo 29 d. Tarybos sprendimo 2000/597/EB (Euratomas) (OL L 253, p. 42) 2 straipsnio 1 dalies b punktą nuosavus išteklius, įskaitomus į Europos Sąjungos biudžetą, sudaro „bendrojo maitų tarifo maitai ir kiti maitai, kuriuos Bendrijų institucijos yra nustačiusios arba nustatys prekybai su valstybėmis ne narėmis“.

- 55 Be to, šių sprendimų 8 straipsnio 1 dalis numato, kad 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose nurodytus Bendrijų nuosavus išteklius valstybės narės surenka vadovaudamosi nacionalinių įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatomis, kurios prireikus keičiamos, kad atitiktų Bendrijos taisyklių reikalavimus.
- 56 Taigi aplinkybė, kad su Bendrijos nuosavų išteklių, tarp kurių yra ir antidempingo muitai, surinkimu susijusi kompetencija priklauso nacionalinėms valdžios institucijoms, pateisina, kad ginčai dėl importo muitų, surinktų Bendrijos vardu, sugražinimo priklauso vidaus teismų kompetencijai ir jų turi būti sprendžiami laikantis atitinkamos valstybės narės įtvirtintų procesų reikalavimų ir BMK 243–246 straipsniuose numatytų principų (šiuo klausimu žr. 1976 m. gegužės 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Roquette Frères prieš Komisiją*, 26/74, Rink. p. 677, 11 punktą).
- 57 Šiuo atžvilgiu taip pat reikia pažymėti, kad procese, kurį numato Reglamento (EB) Nr. 384/96 11 straipsnis, leidžiantis importuotojui prašyti, kad būtų grąžinti jo sumokėti muitai, jei jis įrodo, kad dempingo skirtumas, kurio pagrindu sumokėti muitai, buvo pašalintas arba sumažintas tiek, jog pasidarė mažesnis už galiojančią muitą, remiantis šios nuostatos paskutine pastraipa, nors nagrinėjamą prašymą grąžinti importuotojas turi pateikti Komisijai per valstybę narę, kurios teritorijoje šie produktai buvo išleisti į laisvą apyvartą, tuo atveju, jei Komisija nusprendžia, kad šį prašymą reikia patenkinti, toks leidžiamas sugražinimas paprastai turi būti atliekamas valstybių narių per 90 dienų nuo Komisijos sprendimo.
- 58 Be to, reikia pažymėti, kad, kaip pastebėjo Taryba ir Komisija, iš duomenų, kuriuos pateikė ieškovė, matyti, jog 2003 m. lapkričio 18 d. BMK 236 straipsnio pagrindu ji pateikė prašymą grąžinti antidempingo muitus, surinktus nuo importo, kuriam taikytas galutinis reglamentas, tačiau, jos manymu, importas taip klasifikuotas klaidingai. Šis prašymas buvo iš dalies atmestas ir šiuo metu jis yra nagrinėjamas

apeliacine tvarka. Be to, ieškovė tuo pačiu pagrindu 2004 m. rugsėjo 22 d. pateikė prašymą grąžinti visus muitus, kuriuos ji sumokėjo ginčydama galutinio reglamento teisėtumą.

59 Taigi gali būti sumažinta ne tik antidempingo muitų suma, kurią ieškovė galiausiai sumokėjo, ginčams dėl tam tikrų nagrinėjamų importų tebesant nagrinėjamiems nacionaliniuose teismuose; įmanoma, kad padavusi prašymą dėl prejudicinio sprendimo, susijusio su galutinio reglamento galiojimu, ieškovė pasiektų, jog nacionalinės muitinės institucijos grąžintų sumokėtus antidempingo muitus.

60 Iš tiesų, atsižvelgiant į tai, kad šiuo ieškiniu ieškovė, remdamasi reglamento neteisėtumu, galiausiai siekia, kad būtų sugrąžinti antidempingo muitai, kuriais ji buvo apmokestinta, reikia pabrėžti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką tuo atveju, kai asmuo mano, jog taikant, jo nuomone, neteisėtą norminį Bendrijos aktą jam buvo padaryta žala, jis turi galimybę, kai aktą įgyvendinti pavesta nacionalinės valdžios institucijoms, jį įgyvendinant ginčyti galiojimą nacionaliniame teisme, nagrinėjant jo ir nacionalinės valdžios institucijų ginčą. Pagal EB 234 straipsnio reikalavimus pastarasis teismas gali ir netgi privalo pateikti Teisingumo Teismui klausimą dėl ginčijamo Bendrijos teisės akto galiojimo (1984 m. balandžio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Unifrex prieš Komisiją ir Tarybą*, 281/82, Rink. P. 1969, 11 punktas; minėto sprendimo *Nölle prieš Tarybą ir Komisiją* 35 punktas).

61 Tiesa, 2001 m. vasario 15 d. Sprendime *Nachi Europe* (C-239/99, Rink. p. I-1197, 35–37 punktai) Teisingumo Teismas nusprendė, jog bendras principas, pareiškėjui suteikiantis teisę pagal nacionalinę teisę pareiškus ieškinį dėl jo prašymo atmetimo remtis Bendrijos akto, kuris buvo suinteresuotojo asmens nenaudai priimto nacionalinio sprendimo pagrindas, neteisėtumu, jokiu būdu neužkerta kelio

reglamentui tapti galutiniu asmeniui, kurio atžvilgiu jis turi būti laikomas individualiu sprendimu, kurį jis neabejotinai gali reikalauti panaikinti pagal EB 230 straipsnį, o tai sudaro kliūčių asmeniui remtis reglamento neteisėtumu nacionaliniame teisme (kiek tai susiję su Komisijos sprendimu, žr. 1994 m. kovo 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, Rink. p. I-833, 24 ir 25 punktus). Teisingumo Teismo nuomone, antidempingo muitus nustatantiems reglamentams ši išvada taikytina dėl pastarųjų dvigubo pobūdžio, kurį lemia tai, kad antidempingo muitus nustatantys reglamentai, nors dėl savo pobūdžio ir apimties laikomi norminiais, gali būti tiesiogiai ir konkrečiai susiję ypač su įmonėmis gamintojomis ar eksportuotojomis, galinčiomis įrodyti, kad jos buvo įvardytos Komisijos ar Tarybos aktuose arba susijusios su juos rengiant atliktais tyrimais (1984 m. vasario 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Allied Corporation ir kt. prieš Komisiją*, 239/82 ir 275/82, Rink. p. 1005, 12 punktas), ar su tais importuotojais, kurių nagrinėjamų prekių mažmenos kaina yra sudaromos eksporto kainos pagrindas, kai eksportuotojas ir importuotojas susiję (1990 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Neotype Techmashexport prieš Komisiją ir Tarybą*, C-305/86 ir C-160/87, Rink. p. I-2945, 19 punktas).

- 62 Vis dėlto reikia konstatuoti, jog šiuo atveju neatrodo, kad viena šių sąlygų tiktu ieškovei. Iš tiesų, pirma, ieškovė nė vienoje Reglamento Nr. 981/97 ar galutinio reglamento nuostatoje nėra įvardyta kaip įmonė gamintoja ar eksportuotoja ir kaip įmonė importuotoja negali būti susijusi su šiuo pagrindu atliktais parengiamaisiais tyrimais. Antra, iš šių reglamentų neišplaukia, kad ieškovės taikyta mažmeninė kaina buvo sudaromos eksporto kainos pagrindas, net jei ji buvo susijusi su eksportuotoju. Bet kuriuo atveju galutinis reglamentas priimtas 1997 m. lapkričio 17 d., todėl atsižvelgti į tai nebuvo galima, turint omenyje ieškovės įsteigimo datą, nesvarbu, ar būtų remiamasi ieškovės tvirtinimu, kad pagal Vokietijos teisę ji buvo įsteigta 2000 m. birželio mėn., ar išrašu iš *Amtsgericht Köln* (Kcno apygardos teismas, Vokietija) įmonių registro, pateiktą ieškinio 2 priede, iš kurio matyti, kad pirmą kartą ieškovė buvo įregistruota 1997 m. gruodžio 11 dieną.

- 63 Vadinas, net nesant būtinybės nustatyti, ar tai, kad ieškovė negali remtis galutinio reglamento neteisėtumu, reiškia, jog ji gali pareikšti šį ieškinį, darytina išvada, kad galutinis reglamentas nėra su ja tiesiogiai ir konkrečiai susijęs, todėl negalima manyti, kad ji negali nacionaliniame teisme nagrinėjamame ginče remtis šio reglamento neteisėtumu pagal minėtu sprendimu *Nachi Europe* paremtą teismų praktiką.
- 64 Taigi jokių būdu negalima atmesti galimybių, kad esant abejonų dėl galutinio reglamento galiojimo dėl ieškovės nurodytų argumentų, jog reglamente tariamai neatsižvelgiama į sprendimo dėl kartelio poveikį, būtų nagrinėjantis nacionalinis teismas Teisingumo Teismui pateiks prašymą priimti prejudicinį sprendimą dėl šio reglamento galiojimo ir, jei tinkama, pastarasis reglamentą pripažins negaliojančiu.
- 65 Tačiau tokiu atveju reikia priminti, kad Teisingumo Teismo sprendimas, kuriuo Bendrijos teisės aktas pripažįstamas negaliojančiu, visus valstybių narių teismus įpareigoja šį aktą laikyti negaliojančiu (1981 m. gegužės 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *International Chemical Corporation*, 66/80, Rink. p. 1191, 12 ir 13 punktai) ir šio akto autorių įpareigoja jį pakeisti ar panaikinti (1977 m. spalio 19 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Ruckdeschel ir kt.*, 117/76 ir 16/77, Rink. p. 1753). Be to, būtent nacionalinės valdžios institucijos savo nacionalinėje teisėje visų pirma turi numatyti tokio pripažinimo negaliojančiu pasekmes (1975 m. spalio 30 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Rey Soda*, 23/75, Rink. p. 1279, 51 punktas), o tai reikštų, kad sumokėti antidempingo muitai nebebus laikomi teisiškai privalomais ir iš principo muitinės institucijos juos turės gražinti.
- 66 Greta to, kad ieškovė, kaip tai matyti iš išdėstytų samprotavimų, turi teisių gynimo priemonę, leidžiančią jai veiksmingai ginčyti galutinio reglamento galiojimą siekiant, kad būtų gražinti pastarojo pagrindu surinkti ieškovei taikyti antidempingo muitai, reikia pažymėti, jog jei Pirmosios instancijos teismas patenkintų šį prašymą, jai galėtų būti už tą pačią žalą atlyginta du kartus.

67 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad šį ieškinį iš esmės reikia laikyti prašymu grąžinti antidempingo muitus, kuriuos ieškovė sumokėjo nacionalinėms muitinės institucijoms, todėl Pirmosios instancijos teismas nėra kompetentingas jo nagrinėti.

68 Šios išvados negali paneigti nė vienas ieškovės argumentas.

69 Pirma, tiesa, kad minėtame sprendime *Merkur prieš Komisiją* (5 ir 6 punktai), kaip pažymėjo ieškovė, Teisingumo Teismas, atsakydamas į Komisijos argumentą, jog ieškovė turi kreiptis į nacionalines administracines ir teismines institucijas, kurios gali klausimą dėl ginčijamų reglamentų galiojimo pateikti Teisingumo Teismui, nurodė, jog gero teisingumo vykdymo principui ir proceso ekonomijos reikalavimui prieštarautų tai, kad ieškovė būtų įpareigota pasirinkti nacionalines teisių gynimo priemones ir ilgai laukti, kol jos prašymas bus galutinai išspręstas.

70 Vis dėlto ši byla skiriasi nuo nagrinėjamo ieškinių, nes jos dalykas buvo prašymas atlyginti žalą, kurią ieškovė patyrė dėl to, kad Komisija nenustatė kompensacinių sumų miežių pagrindu pagamintų produktų eksportui. Tačiau tokiu atveju galimas nagrinėto reglamento pripažinimas negaliojančiu tuo pagrindu, kad Komisija neteisėtai nenustatė šių sumų, jokių būdu nelemia to, kad ieškovei būtų atlyginta, kaip ji to prašė savo ieškiniu dėl žalos atlyginimo; bet kuriuo atveju ji turi kreiptis į Teisingumo Teismą dėl jai padarytos žalos atlyginimo, o nacionalinės valdžios institucijos neturi kompetencijos nustatyti tokių sumų.

- 71 Be to, reikia konstatuoti, kad, kaip jau buvo nurodyta, BMK aiškiai numato konkrečią nacionalinę procedūrą tuo atveju, jei skolininkas mano, kad jis buvo neteisėtai apmokestintas importo muitais.
- 72 Antra, ieškovė tvirtina, kad dėl BMK 236 straipsnyje numatyto trejų metų senaties termino negalima sugrąžinti antidempingo muitų, sumokėtų už laikotarpį, ankstesnį negu treji metai iki ji 2004 m. rugsėjo 22 d. pareiškė savo ieškinį, kai pirmą kartą galėjo remtis galutinio reglamento neteisėtumu. Iki šios datos ieškovė negalėjo žinoti apie šį neteisėtumą. Taigi, priešingai teismų praktikos reikalavimams, nacionalinės teisių gynimo priemonės negali užtikrinti veiksmingos jos teisių apsaugos.
- 73 Su šiuo argumentu negalima sutikti. Pirma, reikia priminti, kad BMK 236 straipsnio 2 dalis numato, jog importo muitai grąžinami, jeigu per trejus metus nuo skolininko informavimo apie tokių muitų sumą dienos atitinkamai muitinės įstaigai pateikiamas prašymas. Remiantis tos pačios nuostatos antrąja pastraipa, „šis laikotarpis pratęsiamas, jeigu suinteresuotasis asmuo pateikia įrodymų, kad paduoti tokį prašymą per nustatytą laikotarpį jam sukliudė ypatingos aplinkybės arba *force majeure*“. Taigi pats BMK 236 straipsnis numato galimą senaties termino pratęsimą jo numatytais atvejais. Vadinasi, būtent remdamasi BMK ieškovė turi galimybę pasiekti, kad laikotarpis būtų pratęstas, jei aplinkybės, kuriomis ji remiasi, tai pateisina. Ji negali dar kartą apeiti BMK numatytos specialios muitų grąžinimo procedūros, remdamasi vieninteliu motyvu, kad jos ieškiniui pareikšti galbūt iš dalies suėjo senaties terminas.
- 74 Antra, reikia pažymėti, kad 1999 m. gruodžio 8 d. priimtas sprendimas dėl kartelio buvo paskelbtas 2003 m. birželio 6 d., todėl nuo šios datos ieškovė turi būti laikoma žinojusia apie jai žalą sukėlusį faktą, darant prielaidą, kad tariamas galutinio reglamento neteisėtumas ir yra tas faktas.

- 75 Nors ieškovė tvirtina, kad galutinio reglamento pagrindu ji privalėjo muitus mokėti nuo 2000 m. birželio, tam įrodyti pasitelkti įrodymai nepagrindžia šio tvirtinimo teisingumo. Iš tiesų iš ieškovės pastabų dėl prieštaravimų dėl priimtino 3 priedo, kurį ieškovė pateikia kaip įrodymą apie jos atliktus mokėjimus, matyti, kad iš logistikos ir transporto bendrovės *Wesotra* (kurios vaidmens ieškovė visiškai nepaaiškina) ieškovė gavo reikalavimus importo muitus kas mėnesį mokėti *Hauptzollamt Frankfurt an der Oder* (Frankfurto prie Oderio (Vokietija) pagrindinė muitinė). Nors atrodo, jog su šiais reikalavimais susiję banko įrašai patvirtina, kad ieškovė juos įvykdė, iš šių dokumentų negalima nustatyti, koku pagrindu ieškovė sumokėjo nagrinėjamus muitus, ypač to, ar tai buvo padaryta pagal galutinį reglamentą. Bet kuriuo atveju pirmojo šių reikalavimų sumokėti muitą už 2000 m. birželį data yra 2000 m. liepos 6 diena. Iš to išplaukia, kad sprendimo dėl kartelio paskelbimo dieną, 2003 m. birželio 6 d., BMK 236 straipsnio 2 dalyje numatyto trejų metų nuo skolininko informavimo senaties terminas nebuvo pasibaigęs ir kad ieškovė turėjo pakankamą vieno mėnesio terminą, skaičiuojant nuo sprendimo dėl kartelio, prašymui pateikti bei nurodyti galutinio reglamento neteisėtumą.
- 76 Trečia, ieškovė teigia, kad tariamu proceso apėjimu paremtas prašymas ieškinį pripažinti nepriimtiniu negali būti taikomas, kai žalą lėmęs aktas negali būti EB 230 straipsnio pagrindu pareikšto ieškinio dalykas.
- 77 Šiuo atžvilgiu pakanka pažymėti, kad šis ieškinys, kaip nurodė Taryba, turėtų būti pripažintas nepriimtiniu tuo pagrindu, kad jis prilygsta ieškiniui dėl ieškovės sumokėtų antidempingo muitų grąžinimo, ir tai nepriklauso Pirmosios instancijos teismo kompetencijai, o ne todėl, kad ieškinys reiškia EB 230 straipsnyje numatyto proceso apėjimą.

- 78 Ketvirta, ieškovė teigia, jog atsižvelgiant į tai, kad tariamą žalą lėmė neteisėti Bendrijos institucijų veiksmai, tik Bendrijos teismams yra kompetentingas nagrinėti šį ieškinį, todėl ieškovė neprivalo įvykdyti reikalavimo išnaudoti nacionalines teisių gynimo priemones.
- 79 Tiesa, pagal nusistovėjusią teismų praktiką kartu taikomos EB 235 ir EB 288 straipsnių nuostatos išimtinę kompetenciją nagrinėti ieškinį dėl Bendrijos veiksmis padarytos žalos atlyginimo suteikia Bendrijos teismams (minėto sprendimo *Vreugdenhil prieš Komisiją* 14 punktas ir 1995 m. gruodžio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Exporteurs in Levende Varkens ir kt. prieš Komisiją*, T-481/93 ir T-484/93, Rink. p. II-2941, 72 punktas). Šis principas reglamentuoja kompetencijos pasidalinimą tarp nacionalinių teismų ir Bendrijos teismų atlyginant žalą, asmenų patirtą dėl nacionalinės valdžios institucijų ir Bendrijos institucijų veiksmų. Vis dėlto tai nereiškia, jog Bendrijos teismams negali tikrinti jam pateikto ieškinių pobūdžio vien dėl to, kad nurodoma klaida yra priskiriama Bendrijos institucijoms. Nagrinėjamoje byloje, kaip tai buvo paaiškinta prieš tai, ieškovės ieškiniu siekiama, kad atskaičius mokesčius būtų grąžintos nacionalinėms muitinėms institucijoms sumokėtos sumos. Nors ir reikia sutikti su tuo, kad ieškovės nurodoma klaida yra priskirtina Bendrijai, vis dėlto pagal šios nutarties 48 ir 60 punktuose nurodytą teismų praktiką toks prašymas priskirtinas nacionalinių teismų kompetencijai, kurie turi galimybę, o EB 234 straipsnio trečiojoje pastraipoje numatytais aplinkybėmis – netgi pareigą prejudicine tvarka kreiptis į Teisingumo Teismą, kad šis priimtų sprendimą dėl galutinio reglamento galiojimo.
- 80 Todėl ieškovės argumentą reikia atmesti.
- 81 Penkta, ieškovė teigia, kad minėtame sprendime *Ireks-Arkady prieš Tarybą ir Komisiją* bei 1979 m. spalio 4 d. Sprendime *Dumortier Frères ir kt. prieš Tarybą* (64/76 ir 113/76, 167/78 ir 239/78, 27/79, 28/79 ir 45/79, Rink. p. 3091) Teisingumo Teismas patvirtino metodą, pagal kurį patirta žala prilyginama neteisėtai sumokėtiems muitams.

- 82 Šioje byloje šis argumentas nėra tinkamas. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad ieškovės nurodytuose sprendimuose (minėtų sprendimo *Ireks-Arkady prieš Tarybą ir Komisiją* 13 punktas ir sprendimo *Dumortier Frères ir kt. prieš Tarybą* 14 punktas) Teisingumo Teismas iš tiesų nusprendė, jog gražintina suma, kuri turėtų būti sumokėta kepimo miltelių ir kukurūzų kruopų gamintojams, jei būtų laikytasi vienodo požiūrio su kukurūzų krakmolo gamintojais, reikia laikyti apskaičiavimo pagrindu patirtai žalai įvertinti.
- 83 Iš tiesų šiuose sprendimuose (6 punktas) Teisingumo Teismo galėjimas negaliojančiu pripažinti ginčytą reglamentą dėl gamybos gražinamųjų išmokų kepimo milteliams ir kukurūzų kruopoms panaikinimo, remiantis tuo, kad buvo pažeistas vienodo požiūrio principas, nes gražinimas nebuvo panaikintas išbrinkusiam krakmolui, savaime negali lemti ieškovo nurodomos žalos atlyginimo, būtent muitų negražinimo, atsižvelgiant į tai, kad nacionalinės valdžios institucijos neturėjo tokios kompetencijos.
- 84 Atvirkščiai, nagrinėjamu atveju galimas Teisingumo Teismo sprendimas, kompetentingam nacionaliniam teismui į jį kreipusis prejudicine tvarka, kuriuo galutinis reglamentas būtų pripažintas negaliojančiu, savaime reikštų Vokietijos muitinės institucijų pareigą gražinti šio reglamento pagrindu ieškovės neteisingsi sumokėtas sumas ir todėl, kaip jau buvo paaiškinta, nurodoma žala būtų visiškai atlyginta.
- 85 Be to, reikia pažymėti, kad minėtuose sprendimuose *Ireks-Arkady prieš Tarybą ir Komisiją* (14 punktas) ir *Dumortier Frères ir kt. prieš Tarybą* (15 punktas) Teisingumo Teismas patvirtino tik tai, jog gražintina suma, kuri būtų sumokėta atitinkamiems gamintojams, jei būtų laikytasi vienodo požiūrio principo, yra patirtos žalos apskaičiavimo pagrindas, tačiau kartu nurodė, kad reikia pripažinti: jei dėl negražinimo patirti nuostoliai buvo ar gali būti perkelti padidinant kainą, žalos

negalima vertinti atsižvelgiant į negražintas sumas. Teisingumo Teismo teigimu, tokiu atveju kainų padidinimas kompensuotų gražinimą, taip atlyginant gamintojui žalą.

⁸⁶ Galiausiai, šešta, ieškovės argumentas, jog gero teisingumo administravimo ir proceso ekonomijos principai lemia išvadą, kad jos ieškinys yra priimtinas, negali leisti abejoti Sutartyje ir BMK numatytų procesinių gynybos priemonių sistemos nuoseklumu. Be to, abejotina, ar tokiais aplinkybėmis, kokios nagrinėjamos šioje byloje, kai ieškovė paprasčiausia siekia, kad būtų sugražinti antidempingo muitai, kuriuos ji teigia nepagrįstai sumokėjusi, ieškinys dėl deliktinės atsakomybės yra veiksmingiausias ir palankiausias teisių gynimo būdas, ypač atsižvelgiant į reikalavimus, susijusius su pakankamai rimtu Bendrijos institucijoms priskiriamos klaidos pobūdžiu, reikalingu, kad asmenims atsirastų teisė į žalos atlyginimą, kai jų ieškinys susijęs su ekonominio pobūdžio sprendimais ir kai galutinio reglamento pripažinimo negaliojančiu, kaip buvo nurodyta anksčiau, iš principo užtenka tam, kad antidempingo muitai netektų teisinio pagrindo, taigi ir tam, kad būtų pateisintas nacionalinių muitinės institucijų atliekamas jų gražinimas.

⁸⁷ Dėl išsamumo reikia pridurti, kad ieškovės argumentas, jog jos prašymu siekiama, kad būtų atlygintas negautas pelnas, ir jog Tarybos bei Komisijos prieštaravimuose dėl priimtimumo realiai ginčijamas tik siūlomas negauto pelno apskaičiavimo metodas, kuris yra esmės klausimas, reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo Procedūros reglamento 19 straipsnį, pagal to paties reglamento 46 straipsnį taikytino Pirmosios instancijos teismo procesui, ir pagal Pirmosios instancijos teismo Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą kiekviename pareiškime turi būti nurodyti bylos dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Kad šie reikalavimai būtų patenkinti, ieškinyje, kuriuo siekiama Bendrijos institucijos tariamai padarytos žalos atlyginimo, turi būti nurodyta informacija, leidžianti nustatyti veiksmus, kuriais ieškovas kaltina instituciją, ir priežastys, dėl kurių jis mano, kad egzistuoja priežastinis ryšys tarp veiksmų ir žalos, kurią jis teigia patyręs, bei žalos pobūdis ir dydis. Atvirksčiai, jeigu prašoma atlyginti nenurodyto dydžio

žalą, toks prašymas nėra pakankamai konkretus ir pripažintinas nepriimtiniu (1971 m. gruodžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Zuckerfabrik Schöppenstedt prieš Tarybą*, 5/71, Rink. p. 975, 9 punktas; 1990 m. liepos 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Automec prieš Komisiją*, T-64/89, Rink. p. II-367, 73 punktas ir 2000 m. birželio 8 d. Sprendimo *Camar ir Tico prieš Komisiją ir Tarybą*, T-79/96, T-260/97 ir T-117/98, Rink. p. II-2193, 181 punktas).

- 88 Šioje byloje, netgi darant prielaidą, kad ieškovės siūlomas apskaičiavimo metodas neleidžia prašymo atlyginti tariamai negautą pelną perkvalifikuoti į prašymą grąžinti antidempingo muitus, reikia konstatuoti, jog ieškovė visai nenurodo, kaip šis metodas galėtų padėti apskaičiuoti jos negauto pelno dydį ar kas šį negautą pelną sudaro. Daugiausia, ką savo ieškinyje ieškovė nurodo, yra tai, kad ji ketino įsigyti rumuniškas valcavimo stakles *Artrom SA*, o tai yra ir techninio, ir organizacinio pobūdžio investicija; todėl, kadangi ji nuolat plėtė savo klientams siūlomų vamzdžių ir vamzdelių asortimentą, gali būti teigiama, jog jos pelnas būtų buvęs dar didesnis, jei negautas pelnas būtų panaudotas ir investuotas nurodytiems tikslams. Ieškovė visai nenurodo nei to, kaip siūlomas žalos vertinimas atspindi dėl negalėjimo investuoti į bendrovę *Artrom* negauto pelno, nei realiai įrodo šį negalėjimą, bet ieškiniu 28 punkte ji pati nurodo, kad įsigijo *Artrom*. Be to, iš vėlesnių ieškovės paaiškinimų atrodo aišku, kad ji taip pat siekia ne detalizuoti, kas sudaro 1 633 344,33 euro dydžio suma įvertintą negautą pelną, bet įrodyti, kad šis negautas pelnas realiai galėjo viršyti šį įvertinimą, vis dėlto nepateikdama jokio papildomo šio negauto pelno vertinimo.

- 89 Vadinas, nei jei reikėtų nuspręsti, kad pagrindinis reikalavimas nėra prašymas grąžinti antidempingo muitus, darytina išvada, kad jis neatitinka Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte numatytų formos reikalavimų.

- 90 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pagrindinį reikalavimą reikia atmesti kaip nepriimtina, nesant būtinybės pareikšti nuomonės dėl Komisijos iškeltos prieštaravimo dėl priimtumo, paremto Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte numatytų formos reikalavimų pažeidimu tuo pagrindu, kad ieškinyje nėra įrodytas žalos buvimas.

Dėl subsidiaraus reikalavimo

Šalių argumentai

- 91 Kaip matyti iš ieškinyje suformuluotų reikalavimų, ieškovė prašo „nepatenkinus (pagrindinio) reikalavimo, kaip nuo 2000 m. birželio iki 2002 m. gruodžio negauto pelno atlyginimą, priteisti sumą, nustatytą per procesą priėmus tarpinį Pirmosios instancijos teismo sprendimą bendru šalių susitarimu arba, šalims nesutarus, galutiniu Pirmosios instancijos teismo sprendimu“.
- 92 Taryba ir Komisija laikosi nuomonės, kad prašymas, jog Pirmosios instancijos teismas priimtų tarpinį sprendimą, kuriuo pripažįstama Bendrijos atsakomybė, turėtų būti atmestas kaip nepriimtinas.
- 93 Taryba teigia, kad iš ieškinio matyti, jog šis reikalavimas reiškia, kad pagrindiniame reikalavime nurodyta žala, tai yra dėl antidempingo muitų sumokėjimo negautas pelnas, nėra apskaičiuotina, arba siekiama, kad būtų atlyginti papildomi nuostoliai, susiję su tuo, jog ieškovei buvo kliudoma investuoti ir taip padidinti savo pelną.

- 94 Dėl pirmosios situacijos Taryba mano, kad reikalavimas yra nepriimtinas dėl tų pačių priežasčių kaip ir pagrindinis reikalavimas. Antrosios situacijos atveju reikalavimas neatitinka Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto reikalavimų. Iš tiesų ieškovė, nepateikdama jokių įrodymų savo teiginiams paremti, apsiriboja tvirtinimu, esą galima manyti, jog ji būtų gavusi dar didesnę pelną, jei negautas pelnas būtų panaudotas ir investuotas *Artrom*, kurią ji ketino įsigyti, reikmėms, ir kad jos pelnas apskritai galėjo būti dar didesnis.
- 95 Todėl šis prašymas nėra pateiktas tokiomis pačiomis aplinkybėmis, kokios nagrinėtos 1998 m. rugsėjo 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *Coldiretti ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* (T-149/96, Rink. p. II-3841, 49 ir 50 punktai), kuriame Pirmosios instancijos teismas manė, kad „detalus tariamai patirtų nuostolių įvertinimas“ leidžia ieškinį pripažinti pakankamai konkrečiu.
- 96 Taigi nagrinėdami ieškinius dėl žalos atlyginimo Bendrijos teismai tarpinį sprendimą priima tik tada, kai yra įvykdytos visos EB 288 straipsnio antrojeje pastraipoje numatytos sąlygos, tačiau žalos dydžio tiksliai nustatyti negalima dėl praktinių kliūčių. Vis dėlto žalos egzistavimas neturi būti ginčijamas ir ieškinyje reikia pateikti įrodymų, iš kurių būtų galima nustatyti jos pobūdį ir prigimtį, kaip pažymėta ieškovės minėtame sprendime *Coldiretti ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* bei 1975 m. gegužės 14 d. Sprendime *CNTA prieš Komisiją* (74/74, Rink. p. 533, 42 ir 45–47 punktai).
- 97 Komisija teigia, kad subsidiarus reikalavimas savo pobūdžiu yra ne toks svarbus kaip pagrindinis, todėl šiuo subsidiariu reikalavimu nieko negalima pridėti prie pagrindinio reikalavimo, vadinas, jis yra nepriimtinas.

- 98 Bet kuriuo atveju subsidarius reikalavimas priklauso nuo pagrindinio, todėl pagrindinio reikalavimo nepriimtumas lemia subsidiaraus reikalavimo nepriimtumą. Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas subsidiarų reikalavimą gali perkvalifikuoti tik pareikšdamas nuomonę *ultra petita*.
- 99 Jei Pirmosios instancijos teismas vis dėlto nuspręstų reikalavimą perkvalifikuoti, Komisija mano, kad jis būtų nepriimtinas dėl Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte numatytų reikalavimų nesilaikymo. Šiuo atžvilgiu ieškovė pateikia tik spėlionės, kurių negalima vertinti kaip aiškių, tikslių ir konkrečių argumentų. Komisija galiausiai pakartoja savo argumentą, kad ieškovė neįrodo, jog žala kyla dėl to, kad nacionalinės muitinės institucijos galutinį reglamentą taiko teisingai, o ne dėl neteisingo šio reglamento taikymo. Vadinasi, grįsdama savo subsidiarų reikalavimą ieškovė taip pat nepateikia jokių įrodymų, kad žala jai buvo padaryta tik dėl Bendrijos institucijoms priskirtinos klaidos. Kadangi ieškovės nurodyti ieškinio pagrindai yra nepakankami, jos reikalavimą reikia atmesti.
- 100 Ieškovė pažymi, kad jos reikalavimas, kaip matyti iš ieškinio, turi būti laikomas subsidiariu. Šis reikalavimas būtų pateikiamas tik tuo atveju, jei Pirmosios instancijos teismas nepriteistų konkrečios prašomos sumos arba jei būtų ginčijamas negauto pelno apskaičiavimo metodas, arba kiltų ypatingų sunkumų, Pirmosios instancijos teismui nustatant šią sumą.
- 101 Be to, Komisijos tvirtinimas, kad subsidarius reikalavimas savo pobūdžiu yra ne toks svarbus kaip pagrindinis reikalavimas, yra nepagrįstas. Iš tiesų šioje byloje vienintelis skirtumas tarp dviejų ieškovės reikalavimų yra tas, kad viename jų nurodoma tiksli suma, o antrajame Pirmosios instancijos teismo prašoma šią sumą nustatyti tarpiniu sprendimu. Ieškovė aiškiai nurodo, jog subsidiariame reikalavime ji nesiremia jokia žala, kuri papildytų negautą pelną.

- 102 Galiausiai ieškovė teigia, kad šioje byloje įvykdytos visos sąlygos, jog Pirmosios instancijos teismas galėtų priimti tarpinį sprendimą. Pirma, buvo aiškiai išdėstytos priežastys, kodėl Bendrijos institucijos turėtų būti laikomos atsakingomis pagal EB 288 straipsnio antrąją pastraipą. Antra, ji įrodė patyrusi konkrečią žalą ir pateikė informacijos dėl jai padarytos žalos dydžio įvertinimo kriterijų. Galiausiai ji paaiškino, kodėl ši žalos dydį yra sunku nustatyti. Todėl Pirmosios instancijos teismas galėtų priimti sprendimą dėl esminio klausimo, o žala būtų įvertinta vėlesnėje stadijoje. Taigi ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo priimti sprendimą ankstesnėje stadijoje ir žalą bei priežastinį ryšį tarp veiksmų, kuriais Bendrija kaltinama, ir šios žalos nagrinėti vėlesnėje stadijoje, kaip tai buvo padaryta minėtame sprendime *Krohn prieš Komisiją* ir 1979 m. vasario 13 d. Sprendime *Granaria* (101/78, Rink. p. 623).

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 103 Visų pirma reikia pažymėti, jog savo ieškinio 149 punkto pabaigoje ieškovė teigia, kad tuo atveju, jei ji būtų disponavusi sumokėtiems muitams lygia suma, „gali būti, kad (jos) pelnas <...> būtų buvęs dar didesnis, jei negautas pelnas būtų buvęs panaudotas ir investuotas“ į bendrovę *Artrom*. Todėl reikia konstatuoti, kad dėl tariamo negalėjimo investuoti į šią bendrovę padarytą žalą pati ieškovė laiko atskira nuo prieš tai apskaičiuoto negauto pelno, o tai prieštarauja tam, ką ji, atrodo, teigia savo pastabose dėl prieštaravimų, susijusių su priimtinumu.
- 104 Ieškovė savo ieškinyje taip pat nurodo, kad, „atsižvelgiant į (jos) pelną <...> per pirmuosius veiklos metus, nesant neįprastų įvykių ji būtų gavusi netgi dar daugiau pelno“, ir kad „reali (jos) patirta žala galbūt galėtų viršyti 1 633 344,33 euro, nes negalima atmesti dar didesnio pelno tikimybės“.

105 Galiausiai, išanalizavusi teismų praktiką, ieškovė savo ieškinį užbaigia prašymu priimti tarpinį sprendimą, teigdama: „kadangi buvo pateikta pakankamai konkrečios žalos įrodymų ir norėdama pateikti galutinį vėliau negauto pelno įvertinimą (ji) susiduria su kliūtimis, (ji) Pirmosios instancijos teismo prašo priteisti iš Europos Bendrijos atlyginti patirtą žalą kaip negautą pelną – 1 633 344,33 euro dydžio sumą arba subsidiariai šalims leisti taikiai susitarti dėl atlyginimo dydžio po to, kai Pirmosios instancijos teismas tarpiniu sprendimu nuspręs dėl žalos atlyginimo“.

106 Iš to išplaukia, kad ieškovė savo sunkumus tiksliai apibrėžti patirtą žalą ieškinyje pateisina tik tuo, kad žala gali pasirodyti esanti didesnė negu negautas pelnas, iš pradžių apskaičiuotas sumokėtų antidempingo muitų pagrindu, ypač atsižvelgiant į lėšas, kurias ji būtų galėjusi investuoti, ir į didesnę pelną, kurį ji, tikėtina, galėjo gauti. Todėl priešingai tam, ką teigė savo pastabose dėl Tarybos ir Komisijos prieštaravimų, susijusių su priimtinumu, ieškovė ieškinyje niekada netvirtino, kad sunkumai vertinant žalą yra susiję su 1 633 344,33 euro, kaip pagrindiniame reikalavime prašomo priteisti negauto pelno, suma ar su šiai sumai nustatyti panaudotu metodu.

107 Todėl šis argumentas, kuriuo buvo remtasi pastabų dėl prieštaravimų, susijusių su priimtinumu, stadijoje, yra nepriimtinas ir reiškia, kad vėlesnėje stadijoje ieškinyje iš naujo aiškinamas taip, jog pakeičiama jo prasmė.

108 Dėl pačio subsidiaraus reikalavimo priimtimumo reikia priminti, jog, siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir gerą teisingumo administravimą, tam, kad ieškinyje

būtų priimtinas, jo tekste reikia bent jau trumpai, bet nuosekliai ir suprantamai nurodyti svarbiausias faktines ir teisines aplinkybes, kuriomis remiamasi (1990 m. gruodžio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-347/88, Rink. p. I-4747, 28 punktas ir 1992 m. kovo 31 d. Sprendimo *Komisija prieš Daniją*, C-52/90, Rink. p. I-2187, 17 ir paskesni punktai; 1993 m. lapkričio 29 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Koelman prieš Komisiją*, T-56/92, Rink. p. II-1267, 21 punktas; 1996 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Asia Motor France ir kt. prieš Komisiją*, T-387/94, Rink. p. II-961, 106 punktas; 1996 m. lapkričio 21 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Syndicat des producteurs de viande bovine ir kt. prieš Komisiją*, T-53/96, Rink. p. II-1579, 21 punktas ir 1998 m. sausio 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dubois ir Fils prieš Tarybą ir Komisiją*, T-113/96, Rink. p. II-125, 29 punktas).

- 109 Kad atitiktų šiuos reikalavimus, ieškinyje dėl Bendrijos institucijos padarytos žalos atlyginimo turi būti pateikta informacija, nurodanti, be kita ko, žalą, kurią ieškovas teigia patyręs, ypač jos pobūdį ir dydį (minėto sprendimo *Exporteurs in Levende Varkens ir kt. prieš Komisiją* 75 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. minėtos nutarties *Koelman prieš Komisiją* 22–24 punktus).
- 110 Tik išimtiniais atvejais Pirmosios instancijos teismas yra pripažinęs, kad ypatingomis aplinkybėmis (minėto sprendimo *Automec prieš Komisiją* 75–77 punktai) nebūtina ieškinyje tiksliai nurodyti žalos dydžio ar prašomos kompensacijos sumos. Šiuo klausimu taip pat buvo nuspręsta, kad ieškinyje ieškovas turi įrodyti arba bent jau nurodyti tokių aplinkybių egzistavimą (1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Goldstein prieš Komisiją*, T-262/97, Rink. p. II-2175, 25 punktas).
- 111 Todėl tai, kad Teisingumo Teismas ir Pirmosios instancijos teismas jau turėjo galimybę tarpiniu sprendimu iš principo nuspręsti dėl Bendrijos nesutartinės

atsakomybės atsiradimo, klausimą dėl tikslaus kompensacijos dydžio palikdami išnagrinėti vėlesniame sprendime, negali ieškovės atleisti nuo pareigos laikytis Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte numatytų minimalių formos reikalavimų. Iš to taip pat išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismo tokį sprendimą prašanti priimti ieškovė turi ne tik pateikti įrodymų, reikalingų veiksams, kuriais kaltinama Bendrija, jos žalos pobūdžiui ir prigimčiai bei priežastiniam ryšiui tarp šių veikslių ir žalos įrodyti, bet taip pat nurodyti priežastis, pateisinančias reikalavimo, kad ieškinyje būtų apskaičiuotas prašomos priteisti žalos dydis, nesilaikymą.

- 112 Todėl Pirmosios instancijos teismas minėtame sprendime *Coldiretti ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, kuriuo remiasi ieškovė, pripažino, kad nors ieškinyje nebuvo nurodyta kiekvieno gamintojo patirta žala, ieškinys turėjo būti pripažintas priimtiniu po to, kai buvo konstatuota, kad ieškinių 18 ir 19 puslapiuose nurodytos įvairios jautienos gamintojų patirtos žalos kategorijos: pirma, reali žala, susijusi su gyvų gyvulių pardavimu pigiau negu jų auginimo kaina, kuri, ieškovų teigimu, buvo 40 % mažesnė, nei jie tikėjosi gauti; antra, reali žala, susijusi su neparduotų gyvulių išlaikymu jų penėjimo ciklo pabaigoje; trečia, negautas pelnas, kurį jie būtų gavę, jei gyvulius būtų pardavę einamaisiais metais; ir, ketvirta, negautas pelnas, susijęs su pastoviu jautienos mėsos vartojimo mažėjimu vėlesniais metais. Be to, Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad ieškinių prieduose buvo pateikti detalūs Italijos jautienos pramonės tariamai patirtų nuostolių įvertinimai ir kad šiuose prieduose buvo nurodyti kriterijai ir parametrai, kuriuos jie taikė savo vertinimuose. Galiausiai Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad, nepaisant šių įvertinimų, ieškovai atkreipė dėmesį į labai didelius sunkumus, su kuriais susidūrė, norėdami teisingai įvertinti bei apskaičiuoti kiekvieno gamintojo patirtą žalą, pažymėdami, jog būtent dėl šios priežasties jie prašė, kad šiuos sudėtingus skaičiavimus atliktų ekspertų grupė. Dėl to Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad tokiomis sąlygomis reikėjo sutikti, kad ieškinys, papildytas jo prieduose pateikta informacija, buvo pakankamai tikslus dėl nurodomos žalos pobūdžio ir prigimties ir kad nei atsakovams, nei Pirmosios instancijos teismui nebuvo sudarytos kliūtys sužinoti apytikslį nurodomos žalos dydį.

113 Tačiau šiuo atveju ieškinys šių reikalavimų neatitinka.

114 Iš tiesų, jei ieškinį aiškinant siaurai būtų manoma, kad subsidiariu reikalavimu siekiama tarpinio sprendimo priėmimo remiantis tuo, jog dėl pagrindiniame reikalavime nurodyto pelno praradimo žala gali būti didesnė negu negautas pelnas, jį reikėtų iš karto atmesti kaip nepriimtina dėl tų pačių priežasčių kaip ir pagrindinį reikalavimą tiek, kiek tai susiję su žala, kilusia dėl pagrindiniame reikalavime nurodyto negauto pelno. Dėl žalos dalies, susijusios su negautu pelnu, kurią ieškovė teigia patyrusi papildomai greta pagrindiniame reikalavime nurodyto negauto pelno (toliau – papildomas negautas pelnas), reikia pažymėti, kad ieškovė apsiriboja tik teiginiu, kad jos pelnas galėjo būti didesnis, jei jai nebūtų reikėję mokėti antidempingo muitų. Šiam teiginiui paremti ieškovė tik nurodo, kad faktų atsiradimo metu ji ketino įsigyti rumuniškas valcavimo stakles, o tai buvo ir techninio, ir organizacinio pobūdžio investicija. Be to, reikia atsižvelgti į tai, kad ji nuolat plėtė savo klientams siūlomų vamzdžių ir vamzdelių asortimentą, ypač po to, kai tapo bendrovės TMK platintoja. Todėl ieškovė daro išvadą, kad, jei „negautas pelnas būtų buvęs panaudotas ir investuotas pirmiau nurodytoms reikmėms <...>, galima teigti, kad (jos) pelnas būtų buvęs dar didesnis“.

115 Kadangi ieškovė nepateikia jokio šio papildomo negauto pelno įvertinimo, pirmiau pateikti, beje, nelabai aiškūs faktai yra tik neapibrėžti, jokiais argumentais ar įrodymais neparemti teiginiai, kuriuos pati ieškovė pateikia kaip paprasčiausius spėjimus. Vadinasi, iš jų Pirmosios instancijos teismas ir atsakovė jokių būdų negali nei tikrai ir tiksliai, kaip to reikalaujama, nustatyti nurodomos žalos pobūdžio ir prigimties, nei patikrinti jos realumo ir netgi apytiksliai įvertinti jos dydžio, nei nustatyti metodo, kuriuo ieškovė teigia apskaičiavusi žalos dydį. Ieškinio 151 punkte

pateikto vienintelio teiginio, kad „pelno praradimas turi būti apskaičiuojamas kaip skirtumas tarp pelno, kurį ieškovė būtų gavusi nesant teisės pažeidimo, ir realiai gautų sumų, įskaitant užsiimant alternatyvia veikla gautas sumas“, šiuo atžvilgiu nepakanka, atsižvelgiant į tai, kad ieškovė nepateikia jokių konkrečių įrodymų, leidžiančių šį pasiūlymą taikyti šioje byloje.

- 116 Be to, reikia konstatuoti, kad ieškovė tinkamai nepateikia priežasčių, kurios paaiškintų, kodėl ji netgi apytiksliai neįvertino papildomo negauto pelno. Ji tik nurodo, kad „nėra lengva tiksliai nustatyti, kokios sumos priskirtinos sumokėtiems muitams, jei tie muitai nebūtų buvę nustatyti“, ir kad „sunku tiksliai įvertinti tam tikrus žalos elementus“. Akivaizdu, kad tokie jokiais paaiškinimais nepagrįsti tvirtinimai negali būti laikomi pakankamu visiško papildomos žalos neįvertinimo paaiškinimu.
- 117 Panašiai tuo atveju, jei reikėtų sutikti su ieškovės pastabose dėl prieštaravimų, susijusių su priimtinumu, pateiktu teiginiu, jog savo subsidiariu reikalavimu ji nesiekia papildomo negauto pelno atlyginimo ir šį reikalavimą pateiktų tik tuo atveju, jei Teisingumo Teismas nepriteistų konkrečios prašomos sumos, arba dėl to, kad būtų ginčijamas negauto pelno dydis ar apskaičiavimo metodas, arba dėl ypatingų sunkumų, su kuriais Pirmosios instancijos teismas galėtų susidurti nustatydamas tikslų žalos dydį, šio reikalavimo taip pat negalima laikyti priimtiniu.
- 118 Iš tiesų, jei tokiu būdu ieškovė bando tvirtinti, kad taikant pagrindiniame reikalavime išdėstytą metodą, ištaisius tam tikras klaidas, faktiškai reikėtų kompensuoti didesnę negu pirmiau apskaičiuotą sumą dėl to, kad sumokėti muitai galiausiai viršytų ieškinyje nurodytas sumas, kaip ji teigia savo pastabose dėl prieštaravimų, susijusių

su priimtinumu, subsidarius reikalavimas, kaip ir pagrindinis, turi būti vertinamas kaip paslėptas prašymas grąžinti muitus. Jei pati ieškovė teigia, kad jos metodas negautam pelnui apskaičiuoti nėra tinkamas ir Pirmosios instancijos teismo prašo apibrėžti kitą metodą, leidžiantį apskaičiuoti šį negautą pelną, tuomet prašymas dėl žalos atlyginimo negali būti perkvalifikuotas į prašymą grąžinti muitus, atsižvelgiant į tai, kad šis pagrindinio reikalavimo perkvalifikavimas remiasi būtent šio apskaičiavimo metodo analize. Vis dėlto pastaruoju atveju reikia pabrėžti, jog negalima sutikti su tuo, jog Pirmosios instancijos teismas turėtų ištaisyti ieškinių trūkumus vien todėl, kad ieškinyje to aiškiai prašoma.

- 119 Be to, net jei Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgtų į ieškovės siūlomą negauto pelno apskaičiavimo metodą, pagal kurį žala paprasčiausiai yra lygi buhalteriniam pelnui, kurį ji būtų gavusi, jei nebūtų reikėję mokėti antidempingo muitų, reikia konstatuoti, kad tikslaus ieškovės nurodomos žalos pobūdžio negalima tiksliai nustatyti. Be neapibrėžtų įrodymų, susijusių su lėšomis, kurias ieškovė tariamai būtų galėjusi investuoti, jei antidempingo muitai nebūtų buvę nustatyti, kurių atžvilgiu prieš tai buvo nuspręsta, jog jie neatitinka Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte nustatytų minimalių reikalavimų, ir kurie, be to, atrodo esantys susiję tik su atskira žala greta pagrindinio reikalavimo, ieškovė iš tiesų apsiriboja tuo, kad šią žalą ji kvalifikuoja kaip negautą pelną, nepaaiškindama, iš ko jis susideda. Tačiau Pirmosios instancijos teismas neprivalo priimti teorinio ir abstraktaus sprendimo dėl apskaičiavimo metodo, kuris būtų tinkamas siekiant nustatyti tokioje situacijoje, kokiaje yra ieškovė, esančios įmonės negautą pelną. Pati ieškovė turi pakankamai detalizuoti įvairius tokio negauto pelno aspektus.

- 120 Tokiai išvadai neturi įtakos tai, kad tam tikrais atvejais Bendrijos teismas ieškinius dėl žalos atlyginimo pripažįsta ir tada, kai nenurodomas tikslus žalos dydis; tokiu atveju jis dėl Bendrijos atsakomybės priima tarpinį sprendimą ir nurodyto, kad žala bus įvertinta šalių susitarimu arba, jo nepasiekus, vėlesniu sprendimu (šiuo klausimu

žr. Teisingumo Teismo sprendimus: minėto *Ireks-Arkady prieš Tarybą ir Komisiją* 18 punktą; minėto *Dumortier Frères ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* 23 punktą; 1984 m. lapkričio 13 d. Sprendimą *Birra Wührer ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 ir 51/81 ir 282/82, Rink. p. 3693, 35 punktą ir 1990 m. birželio 26 d. Sprendimo *Sofrimport prieš Komisiją*, C-152/88, Rink. p. I-2477, 30 punktą).

- 121 Iš tiesų reikia pažymėti, kad šiose bylose nurodoma žala buvo apibrėžta pakankamai tiksliai, jog Teisingumo Teismas galėtų nustatyti jos tikrą pobūdį ir nurodyti metodą, kuriuo, siekdamas įvertinti kompensacijos dydį, turi vadovautis šalys, tačiau dėl anksčiau išdėstytų priežasčių taip nėra nagrinėjamoje byloje.
- 122 Iš to, kas pasakyta, darytina išvada, kad subsidarių reikalavimą reikia atmesti kaip nepriimtina.
- 123 Vadinas, kaip nepriimtina reikia atmesti visą ieškinį.

Dėl išlaidų

- 124 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti Tarybos ir Komisijos išlaidas pagal jų pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (trečioji kolegija)

nutaria:

- 1. Atmesti ieškinį kaip nepriimtina.**
- 2. Priteisti iš ieškovės *Sinara Handel GmbH* bylinėjimosi išlaidas.**

Priimta 2007 m. vasario 5 dieną Liuksemburge.

Kancleris

E. Coulon

Pirmininkas

M. Jaeger